

[Kristen Amby.]

sige, den operative del være klaret af sig selv, for så ville den foregå på den pågældende overlæges afdeling. Så siger man heroverfor: javel, men der er alligevel en slags veto — og det er rigtigt. Sådan som udtrykket i ændringsforslaget er, kan ethvert medlem af samrådet efter en negativ afgørelse begære henvendelse til nævnet, men nævnet har jo ingen myndighed udover den forhandlende, og hvis samrådet fastholder et synspunkt, ja, så indrømmer jeg, at det er en inappellabel afgørelse.

Nu vil jeg dog mene, at i praksis vil det også være en inappellabel afgørelse, der finder sted efter lovforslaget, som det foreligger. Jeg vil ikke tro, at der, når afgørelser i samråd, hvor medlemmerne udnævnes for en vis periode, er enstemmigt negative, i ret mange tilfælde vil være mulighed for at tage dem op andetsteds.

Jeg synes derfor, at alt står og falder med een ting, og jeg synes, man har lov at spørge den højtærede justitsminister, hvis motiver jeg ingenlunde angriber, jeg vil endda sige, hvis motiver jeg glimrende forstår: Hvorfor har han den, jeg var lige ved at sige kvalificerede mistillid til lægerne, at de ikke vil optræde loyalt i forhold til loven? „Loyalt“ vil selvfølgelig her sige, at de, når de træder ind i samrådet, arbejder med efter lovens ordlyd og ånd, således som den bliver, når vi bliver færdige med denne tredje behandling. Jeg synes ikke, at de udtalelser, der er faldet fra lægerne, siger os andet, end at det eneste, de ønsker for deres egen samvittighedsfreds skyld, er, at det, de skal være med til at udføre, skal de også være med til at bestemme. Det er nok muligt, måske endda sandsynligt, at der bliver nogle færre aborter, end der er nu. Jeg ved det ikke, men det var vel heller ikke den største ulykke.

Når man mener, at samrådet skal have tre medlemmer, er det jo, fordi man går ud fra, at der finder en debat sted mellem disse medlemmer ud fra tre forskellige synspunkter. Det var vel også meningen. Hvis de alle tre på forhånd er ens indstillet overfor problemet, er der i og for sig ingen mening i, at der er tre, så var een nok. Derfor anser jeg det ingenlunde for udelukket, at et af medlemmerne, også den opererende overlæge, i tvivlstilfælde vil lade sig

overtale af de to andres synspunkter, og det er jo tvivlstilfældene, det hele kommer til at dreje sig om; der er oplagte tilfælde både til den ene og den anden side, det er formentlig en hel del af tilfældene.

Jeg vil derfor bede den højtærede minister om endnu en gang alvorligt at overveje, om det, der her sker, virkelig tjener formålet, når man ser det på den baggrund, at lægerne vil arbejde loyalt, og på baggrund af vigtigheden, jeg vil næsten sige nødvendigheden af, at der står et så nogenlunde samlet folketing bag en sådan lov. Det er og kan ikke være heldigt fra noget synspunkt, at denne lovgivning gennemføres af godt og vel halvdelen af tingets medlemmer. Det bedste svar, man kunne give overfor de urovarsler, der er hejst — mange af dem er højst ukloge og ufunderede, men vel forståelige — var, at man fik praktisk talt hele folketinget med bag loven.

Jeg for mit vedkommende har sagt i udvalget, og jeg føler mig forpligtet til også at sige det her i folketinget, at selvom jeg er imod § 1, således som den nu er ændret — jeg har ikke ment det nødvendigt at ændre den; jeg mente, det var tilstrækkeligt med punktum efter „kvindens liv og helbred“ — vil jeg for mit vedkommende, hvis man gennemfører den ændring, som er vital, fordi den knytter indikationsstillingen, bedømmelsen og udførelsen af dette arbejde på det nøjeste sammen, stemme for lovforslaget ved tredje behandling. Det er der adskillige andre der ikke vil, men det vil jeg altså.

Ellers kan jeg ikke og vil jeg ikke, ikke af stædighed, men fordi jeg synes, det er urimeligt, at man ikke allerede nu, hvor man får tilbudet fra dem, der skal gøre arbejdet, går ind på det. Jeg siger til de herrer på regeringsbænkene, den enige regeringsfløj og dem, der sidder midt i salen: overvej dog, om det ikke har betydning, at de læger, der skal udføre arbejdet, beder og anmoder om at være med i bedømmelsen af tilfældene på det tidligst mulige tidspunkt, også af samvittighedsgrunde. Hvis man tager denne ændring med, er det i sig selv ikke nogen høj pris at betale, synes jeg — det vil jeg gerne sige til den højtærede justitsminister — for at få et betragteligt flertal, jeg vil sige næsten hele tinget, til at stemme for lovforslaget.